

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

UREDNIK: CIRIL DEBEVEC

SEZONA 1928/29

24. NOV. 1928

ŠTEVILKA

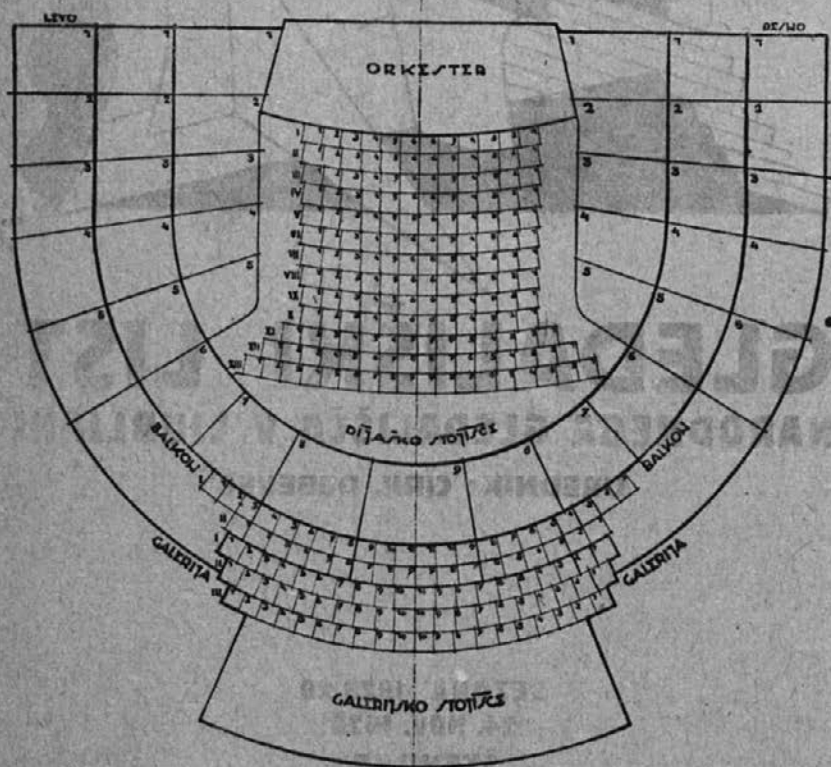
5

IZHAJA DVAKRAT NA MESEC ~ ~ ~ ~ ~ **CENA DIN 3**

NARODNO GLEDALIŠČE V LJUBLJANI

RAZVRSTITEV SEDEŽEV

DRAMA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja dvakrat na mesec

Cena Din 3.—

Ob stoletnici rojstva Tolstega

vprižori Narodno gledališče njegovo dramo „Živi mrtvec“. Namesto vseh razlag te tragedije priobčujemo enostavno eno izmed značilnih Tolstojevih pisem, ki v zbirki iz l. 1911 še niso objavljena. Pismo (prevel F. L.) je naslovljeno na Tolstojovo soprogo.

14. junija 1910

1. Sedanjih svojih dnevnikov ne dam nikomur, obdržim jih pri sebi.

2. Stare dnevnike bom zahteval od Čertkova nazaj in jih bom najbrže sam deponiral v banki.

3. Če Te vznemirja misel, da bi mogli tebi neprijazni biografi porabiti moje dnevnike in sicer tista mesta, kjer pišem pod trenutnim vtisom najinih razprtij in prizorov, potem bom radevolje, neglede nato, da taki izrazi momentanih čustev v mojih in v Tvojih dnevnikih na noben način ne morejo podati prave slike najinih resničnih odnošajev, potem bom torej drage volje, če si v strahu, pri prvi priliki v dnevniku ali kratkomašo v pismu označil moje ravnanje napram Tebi in kako sem cenil Tvoje življenje. Takole sem ravnal s teboj in cenil Tvoje življenje: Kakor sem Te v mladosti neprestano ljubil, tako sem Te ljubil in Te ljubim neprestano tudi zdaj in najsi sva se iz raznih vzrokov medsebojno odtujila. Odtujila se nisva radi tega, ker sva nehala zakonsko občevati — ta prekinitev bi goljufive izraze prave ljubezni prav lahko razpršila — temveč predosem zato, ker sem se vedno bolj odvracal od interesov posvetnega življenja, ki se mi je gnusilo, Ti pa se nisi niti mogla niti hotela odtrgati od njega, ker v Tvoji duši ni bilo tistih predpogojev, ki so v meni zgradili prepričanje, kar je pač naravno in Ti ne očitam.

Odpusti mi, če Ti bo neprijetno, kar Ti bom sedaj rekel, toda to, kar se sedaj med nama odigrava, je tako važno, da se ne smemo bati, golo resnico povedati in poslušati.

Drugič si postala Ti zadnja leta vedno bolj nataknjena, gospodovalna in nepopustljiva. Te lastnosti čustva ljubezni sicer niso mogle ohladiti, pač pa njena izražanja. To je drugo.

Tretjič — usodni glavni vzrok, ki ga nisem zakrivil niti jaz niti Ti — je najino popolnoma nasprotno pojmovanje življenja in spoznavanje življenjskih ciljev. Najino pojmovanje življenja je bilo popolnoma nasprotno: način življenja, odnosi napram ljudem, življenjskim možnostim, napram lastnini, ki jo imenujemo greh, Ti pa jo smatraš za neobhoden življenjski predpogoj. V načinu svojega življenja sem se podurjel težkim pogojem samo, da bi se ne ločil od Tebe, Ti pa si smatrala, da so to koncesije napram Tvojim naporom, in tako se je najin nesporazum še povečal. So pa še drugi vzroki najine odtujitve, ki sva jih oba kriva, a ne bom govoril o njih, ker ne spadajo k stvari. Stvar je ta, da te navzlic vsem nesporazumom nisem jenjal ljubiti in spoštovati. Tvoje življenje z menoj pa bi takole ocenil:

Jaz, razuzdani, spolno težko pregrešni človek, ne več v prvi mladosti, sem Tebe, čisto, dobro, pametno, osemnajstletno deklico poročil in Ti si, ne oziraje se na mojo umazano preteklost, živeła z menoj v ljubezni skoro petdeset let, težko dekleta, rodila otroke, jih redila, vzgajala, negovala mene in otroke in niso te premagale skušnjave, ki bi premagale vsako ženo Tvoje vrste, — krepko, zdravo in lepo. Živeła si tako, da Ti nimam pravice kaj očitati. Da nisi šla za menoj po mojem duhovnem potu, Ti že zato ne smem očitati, ker je duhovno življenje slehernega človeka skrivnost med njim in Bogom in se drugi ljudje nimajo vmešavati vanj; če sem to storil, sem storil napak in sem sam kriv.

To je prava slika razmerja med nama in tako sem Te cenil in kar se tiče dnevnikov, vem samo to, da tam ni nič surovega ali kaj takega, kar bi nasprotovalo mojim spisom. To je tretje, da se Ti ni treba vznemirjati radi mojih dnevnikov.

Četrtrič: Če Ti moje razmerje do Čertkova ni všeč, sem pripravljen, da ga ne vidim več, dasi Ti moram povedati, da meni to ne bo tako neprijetno kot njemu, ker vem, kako težko bo to prenašal. Toda če Ti tako hočeš, storim.

In petič: Če Ti tvoj mojih pogojev za dobrohotno, mirno skupno življenje ne sprejmeš, prekličem, kar sem obljubil, da namreč ne pojdem od Tebe. Pojdem, namreč ne k Čertkovu še brezpogojno se moram ločiti od njega, toda nepreklicno pojdem, ker ne morem več tako živeti. Lahko bi živel tudi tako, če bi mogel Tvoje trpljenje mirno prenašati, toda tega ne morem.

Učraj si šla od mene vsa razburjena in trpeča. Hotel sem zaspati, toda začel sem ne misliti na Te, temveč čutiti Te, nisem zaspał in bdel sem do ene, do čveš, zaspał in se spet prebudil in bdel in Te gledal v snu ali skoro kakor v snu.

Premišljuje v miru, ljuba prijateljica, poslušaj glas svojega srca, naj govori Tvoje čustvo in v vsem se boš znala odločiti, kako mora biti. O sebi rečem samo to lahko, da sem se odločil, da ne bom drugače ravnal.

Nehaj, golobica, mučiti ne drugih temveč sebe, zakaj Ti trpiš tisočkrat več kot vsi drugi.

To je vse.

Lev Tolstoj.

Snov za „Živega mrtveca“

Kakor znano, je napisal Tolstoj dramo Živi mrtvec po resničnem dogodku, ki mu ga je pripovedoval predsednik okrožnega sodišča v Tuli N. V. Davidov. Ta je imel namreč pri nekem procesu opravka z zakoncem X, ki sta dolgo časa živela mirno skupaj, dokler se ni začel mož polagoma udajati pijači. Čeprav je svojo ženo resnično ljubil, se vendar ni mogel svoji strasti odpovedati in končno je začel pod vplivom alkohola tako zanemarjati svojo službo, da mu je rodbina popolnoma obubožala. Njegova žena se je skušala s svojim sinom pošteno preživljati, mož pa se je kmalu nato od svoje družine popolnoma ločil in sicer zato, ker je spredel, da je svojem samo v breme in nepotrebno napoto.

Medtem, ko je mož zabijal dneve po raznih beznicah, pa se je seznanila njegova žena z dostojnim uradnikom, ki jo je po kratkem času, smatrajoč jo za vdovo, tudi zasnubil. Ona ga je zavrnila in mu priznala, da njen mož še živi in končno sta se domenila, da se bosta pobrigala za ločitev: posrečilo se jima je najti moža, ki je bil radevolje pripravljen prevzeti vso krivdo nase. Vložila sta na konzistorij prošnjo, kjer so se pa sčasoma pojavile take težkoče, da na ločitev skoro ni bilo misliti. Tedaj pa so se v sili odočili za drugo pot. Mož je napisal svoji ženi pismo, v katerem se od nje poslavlja in v katerem ji sporoča, da si bo vzel življenje. To pismo je nesla gospa X takoj na policijo, obenem pa pripomnila, da ji bivališče njenega

moža ni znano; prihodnjega jutra pa je našla policija v bližini mesta na bregu reke različne kose moške obleke, v katerih so našli tudi listine na ime gospoda X.

Čudno naključje je verjetnost samomora še bolj podprlo, kajti po nekaterih dneh so potegnili iz vode mrtvega moškega, ki je bil že močno razkrojen in ki ga je policija spoznala za truplo gospoda X. Gospa X je dobila zdaj brez ovire vse potrebne dokumente in se z uradnikom omožila. Oba zakonca sta mirno živela, dokler se ni njuno življenje nekega dne okrutno razdrlo. Domnevni samomorilec je namreč nekega večera v pijanosti izblebetal, da je pravzaprav mrlič in da leži že davno pod zemljo. To priznanje je družbo zelo razburilo in ogradili so ga policiji. — Ker X ni imel nobenih listin, so ga na policiji obdržali in kmalu se jim je posrečilo, izvabiti iz njega priznanje. Nato so otvorili proti gospej X in njenemu drugemu možu proces radi bigamije in v teku procesa sta bila oba, ker sta vse odkrito priznala, na težko kazen obsojena, pozneje pa sta bila na prošnjo, ki jo je sodišče vložilo za nju pri carju, od kazni oproščena in osvobojena.

K. S. Stanislavski

O priliki 30letnega jubileja Moskovskega Hudožestvenega Teatra je napisal o gledališču in njegovem velikem režiserju Stanislavskem nemški igralec Aleksander Moissi daljši članek, iz katerega priobčujemo zaradi zanimivosti nekaj značilnih odstavkov:

Delo Stanislavskega in Nemiroviča Dančenka, Umetniško gledališče v Moskvi traja še vedno in živi, živi, živi. — Na pragih, na strehah, na vseh zidovih hiš, na vsaki deski odra je zapisano z nevidnimi črkami, ki so čitljive vsem, ki mislijo, čutijo, ljubijo in verujejo: »Glejte, tu je resnica — tu je dedščina ljudstva.« To delo je prestalo vse, utrdilo se je tudi v novem svetu, živeče, dišeče, žareče in ogrevajoče: solnce! Stanislavski je poznal od vsega začetka samo eno resnico — nikdar ni razumel razlike med staro in nove umetnostjo — še danes se brez zanimanja obrne vstran, če sliši o tem govoriti. Iskal je resnico s svojim čistim in velikim srcem in njegov genij jo je kmalu našel in ji služil dosledno in vztrajno. Zadnji časi so nam darovali nešteto prerokov, ki so si stavili za cilj razrušiti vse, kar je vzraslo. Vsakdo od njih je razvil svoj pisani prapor — plakat — s kakršnikoli tujim izrazom kot geslom. Razvnela se je strašna borba, v Moskvi stokratna. »Neoverizem!« »Ne, ne, jaz sem bog: surrealizem!« »Nesmisel, za mano: kubus, dada, kolektiv-, simbol-, konstruktivizem, izem, izem!« Uf! Niti sape nisi mogel zajeti, že je kričalo iz postranskih ulic nevarno: »Umetnost more, sme, mora biti samo antropozofična, teozofična, neopatetična!« V teh časih največjih in najmanjših revolucij se Stanislavski in Dančenko nista oborožila za protinapad — nemoteno sta korakala naprej na poti resnice. In posledica? Umetniško gledališče stoji kakor velika mati, ki je rodila štiri študije, ki se v istem duhu udej-

stvujejo v Moskvi... Tudi umirajoči operni slog se poraja znova in njegova velika oblika je že zaznavna. — Dalje: triumf, ki ga je gledališče doseglo v srednji Evropi l. 1906, je danes utrjen, potrjen in nadkriljen in gledališče je navdušeno slavljen na Dunaju, v Parizu, Londonu, New-Yorku in celo v Aziji...

A zdaj še besedo o Stanislavskem kot človeku. Ta krasni, sijajni človek prihaja že trideset let v gledališče in njegov pozdrav vsem je stisk roke, objem in poljub. V vseh tridesetih letih se ni nihče predrznil nagovoriti ga »gospod ravnatelj.« Vodja, brat, oče, prijatelj — tako imenujejo Konstantina Sergejeviča. — Pred njegovo postavo se razvije v meni sen: oče... okoli njega veliko število njegove dece. — Kakšna sreča, toliko blagoslovljenih — Moskvini, Kačalov, Čehov, Germanova in mnogo, mnogo drugih. — To so igralci, — ampak tudi uradniki, gledališko osebje, vratarji, inspicienti, šepetalci in rokodelci, vsi delajo na enem delu kakor ena sama velika družina. Denarja? — nikdar ga ni jemal za sebe več kakor so zahtevale najprimitivnejše potrebe. Nobena pridiga Tolstega, noben komunističen zakon ni zahteval večje odpovedi. Mala nediskretnost, čisto aktualna: veliki umetnik Max Reinhardt je poklonil velikemu umetniku Stanislavskemu o priliki tridesetletnega jubileja dragocen automobil. »Ali ste tega daru zelo veseli?« Nad vse sem ga vesel je odgovoril, »večina mojih igralcev v Moskvi stanuje zelo daleč od gledališča, pot je naporna — le pomislite, kako je to krasno — zdaj bom lahko poslal ponje vsako jutro automobil, pa lahko malo delj časa spijo — to bodo veseli — to je zares sijajno...«

Konstantin Sergejevič, da, taki ste, vi ljubi, dobri, zlati človek!«

Prihodnje dramske novosti

Za proslavo stoletnice rojstva Leva Tolstega je pripravljena drama »Živi mrtvec«. Delo je spisano po resničnem dogodku in obravnava tragično usodo Feodorja Vasiljeviča (Fedje), ki se je prostovoljno umaknil ženi Lizi, ker jo ljubi in ker spozna, da je ni vreden. Z domnevnim samomorom doseže, da se njegova žena poroči z resnim, poštenim uradnikom Kareninom, dokler ne izve za dejansko stanje tudi sodišče, kateremu pa se zdaj Fedja umakne s tem, da si resnično konča življenje. Prava ruska duševnost, pretresljiva sila dejanja, neskončno razumevanje in odpuščanje tvorijo glavno vrednost tega velikega umetniškega dela. Naslovno vlogo Fedje igra g. Rogoz, režijo pa ima g. ravnatelj Golia. V 2. sliki bo nastopal vedno ruski pevski zbor s kitarami.

Na dan 10. obletnice Cankarjeve smrti bo vprizorilo gledališče njegovo dramo »Lepa Vida«. Še to predstava pride ta visoka pesem slovenskega umetnika in človeka v poklicni izvedbi drugič na ljubljanski oder. Režijo ima g. Ciril Debevec.

Pred prazniki pa pride še na vrsto Ben Jonsonova učinkovita komedija »Volpone« v režiji g. prof. Šesta.

Razno

Trideset let Umetniškega gledališča v Moskvi.

Letos oktobra je poteklo trideset let, odkar so otvorili v Moskvi Hudožestveni teater. Prva predstava je bila 14. oktobra 1898 in sicer A. Tolstega drama »Car Feodor« v naslovni vlogi z Moskvinom in v režiji Stanislavskega. Predstava je bila sprejeta z nepopisnim navdušenjem, kateremu je sledilo še večje po vprizoritvi Čehova igre »Uta« 19. decembra istega leta v režiji Stanislavskega in Dančenka. Po temeljitih pripravah je odšlo Umetniško gledališče l. 1906 na gostovanje v srednjo Evropo in želo z repertoarjem: »Car Feodor«, »Striček Vanja«, »Na dnu«, »Tri sestre« in »Doktor Stockmann« v Berlinu, Dresdenu, Leipzigu, Dunaju, Pragi in Frankfurtu naravnost epchalne uspehe. Svetovna vojna pa je razvoj gledališča na žalost precej zavrla, posebno ker se je skupina igralcev s Knipperjevo in Kačalovim na čelu nahajala na gostovanju v Južni Rusiji, odkoder se zaradi meščanske vojne ni mogla vrniti v Moskvo. Odšli so zato na gostovanje v Polgarijo, Jugoslavijo, Čehoslovaško, Nemčijo, Dansko in Švedsko. Leta 1922 se je ta skupina sicer v Moskvo vrnila, vendar so gospodarske prilike in pomanjkanje repertoarja prisilile gledališče, da je odšlo pod osebnim vodstvom Stanislavskega na turnejo v Ameriko. Ta čas je porabil Nemirovič-Dančenko, da je uveljavil metode Umetniškega gledališča tudi na opernem polju. Njegova glavna zahteva je bila, da mora biti operni pevec ne samo pevec, temveč tudi dober igralec in plesalec. Uspehi tega dela so se pokazali pri predstavah »Lysistrata« in »Carmencita«. Po vzoru metice so se ustanovile tudi tri odn. štiri Studije, od katerih se je zlasti prva po zaslugi pokojnega režiserja Vahtangova in igralca Čehova uspešno razvila. Prva Studija se je proslavila posebno s »Cvrčkom za pečjo« in »Erikom XIV«. Pozneje se je osamosvojila in deluje danes pod naslovom Drugo Moskovsko Umetniško gledališče.

Pri vseh poskusih in naporih Meierholda in Tairova je danes Umetniško gledališče v Moskvi še vedno najbolj cenjeno in upoštevano. Človešvo polagoma okreva in spet spoznava, da je vrelo prave umetnosti le v velikem srcu, v veliki duši, ne pa v raznih razumskih izgrelih in spačenih telovadbah.

Za bližje spoznavanje genijalnega režiserja in velikega človeka Stanislavskega priporočamo njegovo knjigo »Moje življenje v umetnosti«.

Narodno gledališče v Pragi pripravlja vprizoritev Dostojevskega »Idijota« v dramaturgični (deloma predelani) prireditvi Borisa Pufjača. Kneza Myškina bo igral Edvard Kohout, znan našemu občinstvu izza laškega gostovanja v »Hamletu«.

Največji uspehi pariške gledališke sezone so Bourdeto va komedija »Pravkar izšlo« (dosegla že 400 ponovitev), in Giraudouxeva igra »Siegfried« (150 ponovitev). Obe deli je sprejela tudi ljubljansko gledališka uprava v svoj repertoar, in jih bo pripravila najbrž še tekom letošnje sezone.

Deset let češkega gledališča. V Pragi je izšla pred kratkim knjiga Adolfa Chaloupke: »Češko gledališče 1918—1928«, kjer podaja pisatelj informativni pregled o razvoju povojnega češkega gledališča, o

dramatiki, režiji, igralcih, sceni in kritiki. Podrobnejše poročilo o tem zanimivem delu bomo še priobčili.

Elizabeta Bergner, slavna nemška igralka je pri letošnji Reinhardtovi vprizoritvi »Romea in Julije« žalostno propadla. Nasprotno pa je z uspehom nastopil v Romeu mladi igralec Franz Lederer (absolvent praške akademije, bivši član gledališča v Breslavi in Saltenburgovega gledališča v Berlinu).

Tolstega »Živi mrtvec« je dosegel pri Reinhardtju ponovno ogromen uspeh. Vlogo Fedje je igral to pot igralec Waldow, katerega stavlja kritika skoro soglasno nad sedanjega Fedjo Moissija.

Za preslavo 10letnice Cankarjeve smrti pripravlja Slovensko prosvetno društvo v Zagrebu vprizoritev »Pohujšanja v dolini šentflorjanski«. Predstava bo v gledališču, glavne vloge bodo igrali Vika Podgorska (Jacinta) Irma Polakova (čupanja) Nučič (Peter), Zupan (zlodej) in Bukšek (župan). Režijo dela ima režiser Hinko Nučič.

Slavnosti 30 letnega obstoja Hudožestvenega teatra v Moskvi se je udeležil tudi ravnatelj beograjske drame dr. Branko Gavella.

Na Poljskem sta umrla znamenita poljska igralka Kazimir Kamiński (režiser in bivši ravnatelj Narodnega gledališča v Varšavi) in J. Kotarbiński (član Narodnega gledališča v Varšavi, bivši ravnatelj Krakovskega gledališča in plodovit pisatelj).

Bernhard Shaw, ki se je po Sveti Ivani sicer zaklel, da je to njegova zadnja gledališka igra, piše baje spet novo komedijo.

»Prodana nevesta« je imela v pariški Opéra Comique pri slavnostni premijeri 25. oktobra največji uspeh. Posebno pozornost in pohvalo sta vzbudila pri baletnem nastopu naš bivši baletni mojster VI. Vlček in pa naša rojakinja Lydija Wisiakova (ki jo vsi francoski časopisi smatrajo seveda za Čehinjo).

OEDIPUS REX.

Opera-oratorij v dveh dejanjih, po Sofoklu napisala I. Stravinski in J. Cocteau, vglasbil I. Stravinski. — Dirigent: A. Balatka. — Inscenacija: prof. I. Vavpotič. — Scenske slike: M. Polič.

Osebe:

Edip	St. Marčec
Jokasta	V. Thierry-Kavčnikova
Kreon	J. Betetto
Tirezija	E. Rumpel
Pastir	S. Banovec
Sel	J. Betetto

IZ KOMIČNE OPERE.

Muzikalni sketch v enem dejanju, po H. Murgerju napisal in vglasbil S. Ostere. — Dirigent: A. Neffat. — Režiser: prof. O. Šest.

Osebe:

Raoul Gérard	V. Janko
Dubreuil, bivši kapitan	J. Povh
Julietta de Santenis,	
njegova nečakinja	St. Poličeva
Roza, komornica	N. Španova
Charvalu	L. Drenovec

ŽIVI MRTVEC.

Drama v petih dejanjih (11. slikah). — Spisal Lev Tostoj. — Poslovenil
VI. Borštnik. — Režiser: Pavel Golia.

Osebe:

I. slika: V stanovanju Protasova.

Jelisaveta Andrejevna
Protasova . . . Nablocka
Saša, njena sestra . . Slavčeva
Ana Pavlovna . . . Rakarjeva
Viktor Mihajlovič . . Gregorin
Karenin . . .
Pestunja . . . Mira
Sobarica . . . Gabrijelčičeva

II. slika: Pri ciganih.

Fjodor Vasiljevič
(Fedja) . . . Rogoz
Afremov . . . Plut
Častnik . . . Cesar
Glasbenik . . . Kovič
I. cigan . . . Kaukler
Ciganka . . . Vera Danilova
Karenin . . . Gregorin
Maša . . . Medvedova

III. slika: V stano- vanju Protasova.

Liza . . . Nablocka
Saša . . . Slavčeva
Ana Pavlovna . . Rakarjeva
Zdravnik . . . Danilo
Karenin . . . Gregorin

IV. slika: V kabinetu Afremova.

Afremov . . . Plut
Stahov . . . Potokar
Budkevič . . . Kaukler
Korotkov . . . Smerkolj
Fedja . . . Rogoz
Saša . . . Slavčeva

V. slika: Kabinet Ane Dimitrijeвне.

Ana Dimitrijeвна . Marija Vera
Knez Abreskov . . . Skrbinšek
Karenin . . . Gregorin
Liza . . . Nablocka
Sluga . . . Gamerc

VI. slika: Skromno stanovanje.

Fedja . . . Rogoz
Maša . . . Medvedova
Njen oče . . . Kaukler
Njena mati . . . Vera Danilova
Knez Abreskov . . . Skrbinšek

VII. slika: Posebni kabinet v gostilni.

Fedja . . . Rogoz
Ivan Petrovič . . . Kralj
Maša . . . Medvedova
Natakar . . . Kovič

VIII. slika: Stano- vanje Protasova.

Liza . . . Nablocka
Karenin . . . Gregorin
Voznesenski . . . Potokar
Sluga . . . Sancin

IX. slika: Krēma.

Fedja . . . Rogoz
Pjetuškov . . . Jan
Artemjev . . . Pahor

X. slika: Soba pre- iskovalnega sodnika.

Preiskovalni sodnik . . Lipah
Zapisnikar . . . Kaukler
Sluga . . . Gamerc
Liza . . . Nablocka
Karenin . . . Gregorin
Fedja . . . Rogoz

XI. slika: Hodnik v poslopu okrožnega sodišča.

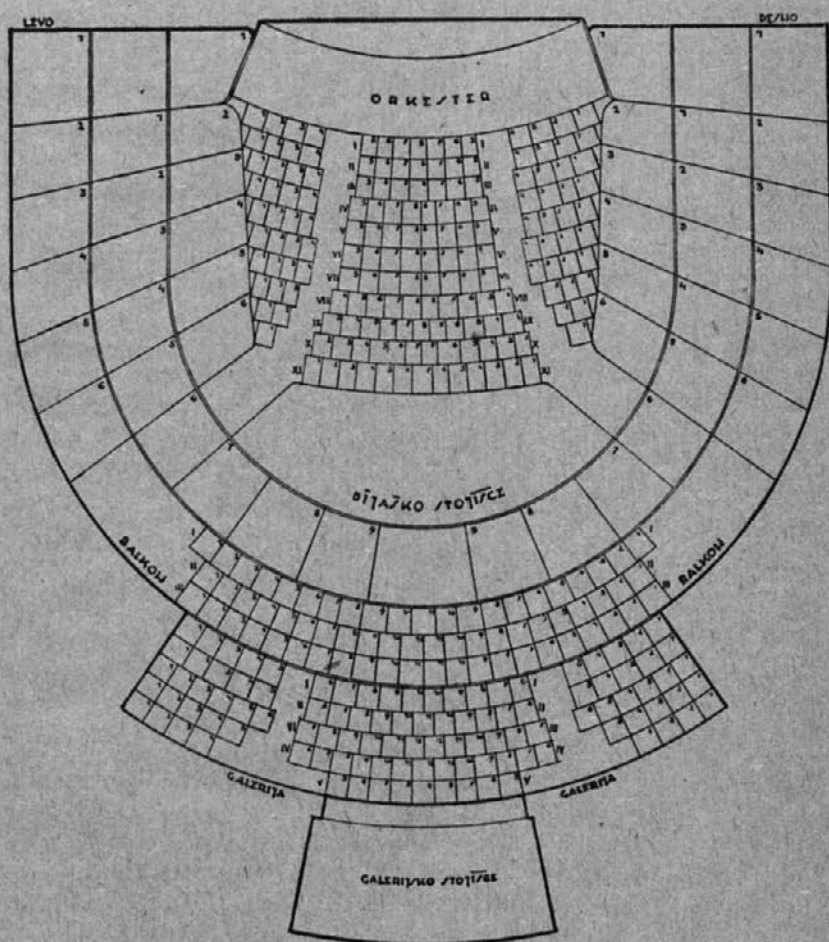
Sluga . . . Sancin
Ivan Petrovič . . . Kralj
Mladi odvetnik . . . Jerman
Knez Abreskov . . . Skrbinšek
Pjetuškov . . . Jan
Dama . . . Gabrijelčičeva
Častnik . . . Cesar
Petruškiu odvetnik . . Bratina
Liza . . . Nablocka
Karenin . . . Gregorin
Fedja . . . Rogoz
Maša . . . Medvedova

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani.
Urednik: Ciril Debevec. — Tisk tiskarne Makso Hrovatin v Ljubljani.

NARODNO GLEDALIŠČE V LJUBLJANI

RAZVRSTITEV SEDEŽEV

OPERA

NARODNO GLEDALIŠČE V LJUBLJANI

RAZVRSTITEV SEDEŽEV

OPERA

